

[Iver Poulsen.]

befolkningen, og ikke en klassebestemt løsning som den, der her er tale om, og som vil rejse økonomiske skillelinjer i befolkningen.

Med hensyn til det dagsordensforslag, som er stillet af det ærede medlem hr. Helge Larsen, må jeg ligesom det ærede medlem hr. Chr. Madsen lige have lov til at se på, hvad det går ud på, før jeg tager endelig stilling.

Adolph Sørensen: Som det fremgår af betænkningen, har jeg ikke ment at kunne medvirke til enkelte af de ændringsforslag, der er stillet af den højtærede arbejdsministre, og jeg vil gerne så kort som muligt redegøre for baggrunden herfor; men indledningsvis vil jeg gerne sige, at jeg er enig med adskillige af de ordførere, der har talt her; i hvert fald er jeg enig med den sidste ordfører, det ærede medlem hr. Iver Poulsen, når han erklærer, at det, vi her taler om, jo i virkeligheden, som det ærede medlem siger det, ikke burde vedkomme lovgivningsmagten.

Det nedsatte udvalg, der jo har arbejdet intenst foråret og sommeren igennem, og som afgav sin betænkning til regeringen som forudsat den 1. november, har naturligvis været igennem alle mulige forhandlingspassager, vendt og drejet problemerne; det har naturligvis bl.a. været inde på spørgsmålet om enkepension eller ikke enkepension, børnepension eller ikke børnepension o.s.v. Jeg vil gerne sige, at jeg ikke ville drømme om at antaste folketingets selvfølgeligelige ret til at ændre på forslag, som kommer udenfor; men jeg vil også gerne have lov til at sige som min personlige opfattelse, uden at jeg hermed skal tage stilling til den standende strid om og kritik af Dansk Arbejdsgiverforenings formands udtalelser i denne forbindelse, at jeg bestemt er af den mening, at regeringspartierne egentlig burde have været forpligtet over for det forslag, der blev fremsat af dette udvalg — et forslag, som

var kommet til verden efter disse meget indgående og langvarige saglige forhandlinger, og som efter min opfattelse var helt i overensstemmelse med det kommissorium, der var stillet udvalget. Der var jo i udvalget fuld enighed; uanset at der i andre relationer var mindretalsbetænkninger, var der fuld enighed om, at tiden ikke var inde til at foreslå enker og børn medtaget, og det var simpelt hen, fordi det ikke mentes at kunne ske uden at overskride den økonomiske ramme, der var fastlagt.

Jeg er også af den bestemte mening, at spørgsmålet om en tillægspension eller en efterlønsordning — som jeg hellere ville have set den kaldt — var blevet løst direkte imellem parterne, uden at folketinget var blandet ind i sagen. Og det er min bestemte opfattelse, at baggrunden for § 5 i lov om forlængelse af kollektive overenskomster på den ene side var at åbne mulighed for, at arbejdsmarkedets organisationer kunne gennemføre en ordning, som man efter alt foreliggende at dømme ville være nået frem til at gennemføre ved en frivillig aftale parterne imellem; på den anden side, at man straks ville inkorporere lønmodtagere, som ikke var organiseret, eller som arbejdede hos arbejdsgivere, der ikke var organiseret.

Det var ud fra disse forudsætninger man førte udvalgsforhandlingerne, og derfor finder jeg altså, at det er beklageligt, at regeringen og ligeledes dens partier efter at have givet parterne pålæg om forhandling foretager afgørende ændringer, som berører vitale afsnit i det mellem parterne opnåede forhandlingsresultat. Jeg beklager det så meget mere, som jeg føler mig overbevist om, at en sådan fremgangsmåde ikke vil virke lettende eller fremmende for forhandlingsmulighederne mellem organisationerne i fremtiden.

Jeg vil gerne sige med hensyn til ændringsforslag nr. 3, at min stilling her naturligvis ikke er dikteret af manglende forståelse af funktionæren og hans særlige pensionspro-